

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-44/2014-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Marine Kosović Marković, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Borisa Markovića, članova vijeća, te sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, Zagreb, klasa: UP/II-008-07/13-01/16, urbroj: 401-01/05-14-04 od 20. ožujka 2014., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 3. srpnja 2014.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/16, urbroj: 401-01/05-14-04 od 20. ožujka 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Agencije za odgoj i obrazovanje, klasa: 602-01/13-01/0076, urbroj: 561/5-13-5 od 15. listopada 2013. kojim je odbačen i odbijen zahtjev tužitelja za ostvarenje prava na pristup informacijama temeljem odredbe članka 23. stavka 4. i stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama jer tijelo javne vlasti ne posjeduje traženu informaciju odnosno iz razloga jer se tražena informacija ne smatra informacijom u zakonskom smislu.

Tužitelj u tužbi rješenje osporava u cijelosti te detaljno iznosi kronologiju postupka povodom njegovog postavljenog zahtjeva. Upućuje na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, Zakona o sustavu državne uprave, Zakona o medijima, Kaznenog zakona kao i odredbe Zakona o općem upravnom postupku i Zakona o upravnim sporovima. Navodi da je člankom 10. stavak 1. točkom 15. Zakona o pravu na pristup informacijama propisana obaveza tijela javne vlasti da objavljuje informacije pa proizlazi da je tijelo javne vlasti objavilo lažnu vijest da je Svjetska zdravstvena organizacija potvrdila kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja. Ta se vijest mora smatrati netočnom jer i Agencija za odgoj i obrazovanje i Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta mjesecima odbijaju predočiti tobožnju potvrdu Svjetske zdravstvene organizacije kojom je ona dala „potvrdu kvalitete sadržaja i programa Kurikuluma zdravstvenog odgoja“. Ta se vijest smatra nepotpunom jer nije navedeno tko je tobože u ime Svjetske zdravstvene organizacije dao takvu potvrdu. Također je nepotpuna jer nije navedena osoba ili službena odgovorna osoba za njezin nastanak i na moguće davanje pojašnjenja. Navodi da je problem nastao kada je 23. svibnja 2013.

istu informaciju, s istim naslovom, također kao priopćenje za javnost o „svojem“ radu, na svojim službenim internetskim stranicama objavila druga osoba, Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta. Dakle, jasno je da je netko od nekog preuzeo tu informaciju a da nije naveo izvor. Kako je zakonska obaveza tijela javne vlasti, kao nakladnika svojih službenih mrežnih stranica, da navede ime i prezime autora objavljenog priloga i nositelja autorskog prava objavljenog sadržaja očito je da je Agencija nezakonito preuzela sadržaj od Ministarstva. Podatak o tome tko je stvarni autor te informacije, nazivom korporativne službe ili imenom i prezimenom fizičke osobe koju je sastavila pripada samoj toj informaciji i čini njezin sastavni neizostavni dio. Također navodi da tuženik nije naveo kako je utvrdio da je prvostupanjski postupak pravilno proveden i čime se osvjedočio da Agencija ne posjeduje predmetnu ispravu. Predlaže da se osporeno rješenje poništi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi upućuje na obrazloženje osporenog rješenja te navodi iako je Agencija za odgoj i obrazovanje objavila priopćenje sugestivnog naslova „kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ iz samog sadržaja priopćenja ne proizlazi postojanje ikakve isprave. Baš zbog naslova koji sugerira da možda postoji nekakva potvrda, iako je iz sadržaja jasno da isti ne postoji, to je Povjerenica za informiranje dopisom od 20. ožujka 2014. dala Agenciji uputu vezanu uz pravodobnost, potpunost i točnost informacija koje se javno objavljuju. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice nisu sporne, a stranke u tužbi i odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. Zakona o upravnim sporovima te je utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenog Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj dana 23. svibnja 2013. zatražio od Agencije za odgoj i obrazovanje pristup informacijama odnosno zatražio ispravu Svjetske zdravstvene organizacije kojom ta organizacija potvrđuje kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja kao i informaciju o tome tko je sastavio objavu „kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ s obzirom da je istu objavila na svojim internetskim stranicama.

Prema odredbi članka 23. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) tijelo javne vlasti rješenjem će odbaciti zahtjev ako ne posjeduje informaciju te nema saznanja gdje se informacija nalazi. U provedbenom postupku je utvrđeno kako Agencija za odgoj i obrazovanje ne posjeduje ispravu Svjetske zdravstvene organizacije temeljem koje je sastavljeno priopćenje „kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ a niti bi iz samog sadržaja priopćenja proizlazilo postojanje ikakve isprave pa je osnovano zahtjev tužitelja odbačen. Pri tome je pravilno tuženik ukazao tijelu prvog stupnja na odredbu članka 7. naprijed navedenog Zakona kojom je propisano da informacije koje tijela javne vlasti objavljuju moraju biti pravodobne, potpune i točne. Naime, tijelo javne vlasti dužno je ispraviti ili dopuniti informaciju na način da dokaže da je Svjetska zdravstvena organizacija „potvrdila kvalitetu zdravstvenog odgoja“ kao što se to navodi u priopćenju odnosno trebalo bi ili objaviti dokument Svjetske zdravstvene organizacije, ili bi, u slučaju nepostojanja takvog dokumenta tu informaciju trebalo povući.

Nadalje, odredbom članka 23. stavak 5. točke 4. navedenog Zakona propisano je da će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavak 1. točke 3. ovog Zakona.

Iz podataka spisa predmeta proizlazi da je tužitelj zatražio informaciju o tome tko je sastavio objavu „kvalitetu sadržaja zdravstvenog odgoja potvrdila Svjetska zdravstvena organizacija“ jer je

ista objavljena na internetskim stranicama tijela prvog stupnja.

Međutim, i po ocjeni Suda pravilan je zaključak prvostupanjskog tijela i tuženika da se zahtjev tužitelja u konkretnom slučaju ne odnosi na informaciju u materijalnom smislu, nego postavlja upit na koji se traži odgovor koji u materijalnom obliku ne postoji, pa se isti ne može smatrati informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona te je pravilno na temelju odredbe članka 23. stavak 5. točka 4. istog Zakona odbijen zahtjev tužitelja. Ovo iz razloga jer se tužiteljev zahtjev ne može klasificirati pod zakonsku definiciju informacije koja je sukladno odredbi članka 5. točke 3. Zakona svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra ili u bilo kojem drugom obliku, neovisno o načinu na koji je prikazana (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis) o čemu se u konkretnom slučaju ne radi.

Imajući u vidu sve navedeno, osporeno rješenje se, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ne može ocijeniti nezakonitim, pa je Sud na temelju odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) presudio kao u izreci presude.

U Zagrebu 3. srpnja 2014.

Predsjednica vijeća
Marina Kosović Marković, v.r.